

ručkom. — Da se nije zaljubila, to su ti simptomi...

— Možda. Mlada je. Ja, istina, ništa ne primjećujem. Vi, žene, za to imate njuh, oko. Glavno je da je čista, uredna i da dobro kuva. Trebalo bi je pripaziti — dodade flegmatično.

U sobici koju više nije panično zaključavala kao nekad, pritajena daha osluškivala je šumove iz bračne sobe, kretanje, raspričavanje, lijevanje, ponekad bi se sparivali, u srcu bi je ostro probolo kad bi čula zacimavanje kreveta! Oh, izludjeće! To ne može podnijeti! Držala se objema šakama za glavu, zatisnula uši, da ne sluša. Odlaze u ku-paonicu nakon toga, liježu. Zamišljala se na mjestu te srećnice. Ne zna koliko je srećna! Počela je da shvata muškarce kad su za njom letjeli, a ona ih odbijala. Kad te to obuzme, razmišljala je, to je kao bolest, čovjek se izgubi, izbezumi, na sve je spreman, na sve! Nevinost, taj komadić kože koji je tako ljubomorno čuvala, sad je nalazila da je obična glupost, bagatela. Poklonila bi mu je kad bi samo htio, zatražio, nijema od sreće. Maštala je kako je obgrljava, ljubi, zadiže joj suknju, zavlaci ruku u gaćice, trlja, ono što su drugi uzalud pokušavali, eto, njemu bi to s radošću, s ushićenjem dozvolila, i to, i sve drugo što bi htio! Umirala bi od užitka dok bi je svlačio, raskopčavao, ljubio po tijelu, stavljao joj dojke u usta, kako je to vidjela na nekoj fotografiji i užasnula se, голу razgledao, sve, sve! Neka joj napravi dijete ako to voli, rodila bi ga, podizala, zlopatala se, svejedno joj je za cio svijet, samo ako on to bude htio! Nikako joj neće san na oči. Bulazni. Zamišlja, zamirući, srce joj staje, kako se on prikrada, zavlaci pod jorgan, stiska se uz nju, navaljuje, pritište je svom snagom... Umjesto svega toga on je gotovo i nije zapazio, on nikoga nije zapazio, nekakav neobičan čovjek... neobičan način... da te ne vidi, da nikoga ne vidi. Ljubazan je, trpeći, jedva te okom okrzne... Vuče se, kao krepana. Bezvoljna. Dobijala je nastupe čudesne hrabrosti, sama će mu se ponuditi, kazaću mu... kazaću mu da je za njim lu-da... Polazila je... i vraćala se obeshrabrena... prestrašena... Zamišljala je kako pada ničice pred njega, kako mu ljubi noge, obožava ga...

Cinilo joj se da će precrći! Usukala se, prepolovila. Najzad je smogla snage da da otkaz! Otišla je skrhanu, očiju punih suza.

Zapustila je školu, vukla se naokolo kao izgužvana... Oh, nikad ga neće zaboraviti, mislila je gorko, pateći. Odlazila je pred kliniku da ga vidi bar izdaleka, krišom!

Bila je tada divno nesrećna, sjajno nesrećna, ta kućna pomoćnica Desa Kulijaš. (Kad vam kažem! Čak joj zavidim!).

šešir sa progo- retinom

slavko lebedinski

Zrnka je javila mužu da je ne čeka na ručak. Dabome, uhvatili su me da vodim zapisnik, Marakovička je na porodijskom, Dada iz opšte službe se izvukla i palo na mene, jednom i da im učinim, ne, ne znam do koliko će trajati, šta kažeš, nemoguće, Nešić podneo ostavku, video da mu je vruće pod guzicom i odlazi na opštinske jasje, a tebi ostavlja da ispravljaš što je zabrljao, nemoj, Dejane, ko da ja ne znam, treba im konjosav, znaš da se ja nikad ne prevarim, došla mu mečka na rupu, i sad on 'oće da se izmakne i tebe namesti, mlad kadar, neka drugom on to priča, kad bane služba društvenog knjigovodstva ima da berete kruške i gloginje, neka, neka, razmisli sam, Dejane, zdravo. Spustila je slušalicu i začas stajala odsutno. Tup udar gugutke o prozorski lim je prenu. E, baš će da ga uvale, uhvatio se u kartaroško kolo, drže mu stranu komercijalni i druge šiške, treba im mušta, a on se razbanio, ja ću preduzeti ove mere, neću dozvoliti da u mom kolektivu šeruju neradnici, broj bolesničkih dana se penje, ne možeš ljudima zabraniti da se leče, jedni rade, a drugi se leče, a zdravi su kao konji, bolje ti gledaj da ti ne štimažu bilans, zato se sad ide u Zabelu, sve što je u granicama mogućnosti ja ću učiniti da sprečim, poštedi me tvojih govorancija, svi ste isti čim vam voda uđe u uši i pundrav u guzicu, nećeš valjda ti mene da učiš, ja znam šta radim. Marija je upita da li je to zvaov muž. Odavno nisam videla tvog Dejana, razgrabljen stručnjak, ri ja ga ne vidam, sa službenog puta na komisiju, nit' ruča na vreme, nit' doručkuje pre kafe, ako nema posla onda cupka po kući, bolje nego ko moj Milorad, ni ovamo, ni onamo, posluje po kući ili ode u komšiluk da pomaže da nameste police, ili oko malanja, daj, čoveče, ja mu kažem, prestani s tim kucanjem, nije to radionica, već stan, žali se komšiluk da ne može da spava od njegovih čekića.

Zrnka ode do Petakovića, jeste, završila je, ovaj je samo gvirio u svako žensko, debele, mesnate usne kojima je mljackao dok je prelistavao materijale, debeli pečatnjak zajahao na domali prst, inicijali RK, pogledaču, a vi preuzmite od Marije onaj predmet s nabavkom opreme za Bagersko, mnogo gnjavi, a već me požuruju, treba da se obave konsultacije i sve to odlažem, je l' ima šta novo, kako to mislite, a, pa sad, ne mora sve da ti se kaže, to ćemo još da vidimo, nisam vam ja daktilografkinja da se izivljavate, paz', bogati, svaka čast, profinilo se društvo i ne možeš da se šalukneš na ljubavnoj osnovi, to ostavite za po kući, tres vratima, i ta zadribanda se osilila, kako ga nije sramota, kod kuće onako fina ženica, dvoje dece imaju, a on šara, koristi i položaj samo da se domogne suknje, ovako nije loš čovek, malo zakera, voli sve da mu bude pod konac, došla čistačica Mara, mlada kao rosa, on oči ko sarme, oprčava i gleda da se nekako nametne, tri put se ženio, jedna

mu pobegla s aerodroma, nije je vratio, onda on Mari obećava da će da je pošalju u ekonomsku, pružiće joj priliku da se doškoluje, što mlada da zaostaje, svako se snabdeva diplomama, naravno, ne izuzima određeno razumevanje s njene strane, i ova je špicla, maja ga i izvlači mu na pamuk strpljenje, a ne daje protivrednosti, te ti se on izbesni na hodniku pred svima, misli li ona da ga cuca kao šmoklju, mamicu joj prosviranu, ovamo izlaziš omladini u pomoć, daješ škole, a ona ne uvažava direktora, ni ta nije lenja, izučila se na kaldrmi, neka je iz Ivanjice, ali zna da mu povrne, zakružila svojim kupinastim očima, šiljata ko da nikad nije jagnjeći but videla u pečenom stanju, ona će ti našem Radujku: jesi li onda sekretar i upravni personal kad mi zagleduješ u gaće, ovaj se izbeći kao da ga šlognulo, ne može da se povrati, a, nećeš ti meni tako pevati, i bogami je počeo šrafiti. Zrnka gleda Mariju kako s iscepkanim crvenilom na obrazima, riljastom bradom s pričunulom bradavicom ređa o tom razgovoru u hodniku, koji se posle prenosio, tipovalo se na ono što će diša preduzeti, ni mala nije loša, ložak Marko je prihvatio, onaj, bre, nogoprani, ili takva religija, opet počinje Marija, ne može od nje da živi, sve znanje posisala, nikako da je učutka, spomeni joj šta 'oćeš i ona će već da te navede ko s kim i gde su ih videli na flagrantan način, sve ti ona gleda na flagrantan način, da li Kovića ima masnice kad se vrati iz Kraljeva, tamo joj je muž u granizonu, ili, opet, koja je iz daktila otišla na čišćenje, sve ti se tamo čiste i boluju, ne može se od mene sakriti od koga je koje, eto, ovde sam najtanja, ošacam i ne treba da dva put pitam, ne mož' mene da prevvari, ama šta brineš tuđu brigu, tebe pak to ne zanima, Marko ti je, znaš, raspuštenko, religijska osećanja ne dozvoljavaju, ali nije mogao da trpi, ostavio je na imanju u Grmatici, dvoje ima, sina od pet i 'čerku od sedam, i sve tako oko Mare šta svoju pamet, vidi: usamljena je kao trstika, koja te sad napala trstika, šta fantaziraš, Marija, i ne zanima me, sve tako previzaju, čekaj da vidiš kako se taj maćak oko mleka zamlatio, e, pa priča joj svoj kukavni život, deca došla na svet te ga cna rospija stavlja na muke, kakva veli religija, ima da se upišeš gde i sav pošten svet, neda mi da se s bogom sporazumavam, slušaj, Marija, imam da radim i stvarno mi se ne sluša, da vidiš ovo, pita je gde je srce, predeo poznat u mnogo pogleda, ali Marko Ržeta pita za božje srce, u nama je selo kao jabuka na zemlju, gde se pusti tu se i uhvati, paloj jabuci ni crv ne smeta, ova mala kolači oči, vidi on da se žagri, žena ti je čovekov baldahin, a šta ti je to, to ti je ono što se nosi za procesiju za kišu, Mara pita je l' i to od boga, što je ljudima povoljno, to je i bogu za blagoslov, onda ti je on vodio na deset s lukom u hotel Toplice, sve ga tako pripitkuje, samo ni on nije lenj na jezik, e, kako joj se ne smuču, mogla bi da nadrobi o svakom više nego što može da pojede, onaj njen Milorad mora da se zato i zblenuo, ko i neće kad mu drobi, na koji način da izvede da je premete kod Nacke, kad nema mušterije ona okreće telefon rodbini i diktira lekarski bilten svekrve, šta joj daju kao ishranu, morali su i ženu da uzmu, stanje se pogoršava i očekuje se najgore, kod nje se očekuje najgore već godinama, posahranjivala je toliko puta, posle nazove Maribor, obavезno na kraju šuru iz Maribora, kako u njenim godinama da bude bolje, sve činimo od sebe, i ona se ne predaje, odignite me da radim gimnastiku, uvrтела u glavu da će joj fiskultura ojačati mišiće i moći će da se suprotstavi opakoj bolesti, e, pa da ste u našem položaju pitala bih vas ja, 'oćeš li skoro, Marija, tek sam okrenula, ne mogu da radim, već treći obrazac bacam, moram da obavestim, jer u protivnom neće znati i veoma su zabrinuti, a i smrtni slučaj bliže rodbine se toleriše u korišćenju telefona, spomenu da je preduhitri, ma ženo božja, razumeš da mi treba

malo mira. Uzela je da se nakarminiše, valjda će da prestane s torokanjem, kako joj ne dosadi, a i eto, bolje da ne ide, Zimonja joj rekao da će je čekati makar do sutra, znaš da imam obaveze i sve je drukčije, neću ništa da znam, kako bi se ti osećao da se tvoja žena nalazi, ne pitaj, a pravo da ti kažem i ne znam, samo šta ima tu loše, malo ćemo popričati, oplaknuti grlo i prodeverati ko u stara vremena, mame mi, ne znam što smo raskantali, tebi se dopala Gorica, ne bi baš rek'o, nego si ti rekla da ne možeš da izlaziš jedno vreme i da to shvatim kako 'ocu, a ovamo si ispod žita pripremala teren, samo nisam ni ja sisao vesla na **Đačkom**, nećeš, ne moraš, neću valjda da pustim da me otkačiš kao cigansko korito, usolim odmah da si ti riba koju kad uhvatiš u ruke, ona ripi u vodu i sad je lovi, golim rukama to radim, ali slab prolaz imam, znaš vrlo dobro da si me ostavio, izgustirao si me, a i glavni si bio, neće biti, mora da se ostavi utisak na okolinu, Zimonja baš me raduje što si mi se javio, da to nisam preduzeo mislim da bih celog života bio nesrećan, možeš da se malo uozbiljiš, čuješ, znaš onu trakavicu s Mitom Kajganom, nem' pojma, primili ga u Sremsku Kamenicu, stanovja preko puta mene, obukli ga u milkana, šteta palicu i razmišlja o porastu kriminala, a mangupi ga sačekaju i iz čistog mira ga srede preko fizionomije, vilica cikne ko kristalna čaša na tri mesta, ni izvin'te nema ko da mu kaže, pohvatali bandu i doveli pred njega samo što mu remontovaše zevalo, dobro, kaže Mita Kajgana, momci, imate li neku primedbu na moj rad, oni čute kao popišani, pre toga su već bili uzeti u postupak, nema ko da kaže, 'ajde ti, čale, reče zbrkanom deliji s masnicom ispod oka, mi smo svoje uradili, dobar rad, ali nije mnogo stručan, nismo tebe hteli, pogleda on žgoljavka u crvenoj vetrovki, ode čovek iz službe, nisu hteli da ga puste, zato smo te školovali, ne mogu da radim pod tim uslovima, šta će, vide da ne popušta, zapustio se u bradu, ne poštuje pravila službe, jednom rečju, nikakve koristi, sad eno ga lađari, pustio sve četiri u vazduh, da mu je da kupi svoj šlep, ne znam što mi to pričaš, ni ja ne znam, ali sam osećao strašnu želju da ti to ispričam, ubio me bog ako ja nešto od toga razumem, sve ću ti objasniti, 'oceš da se vidimo, bih, ali sam u poslu, s posla trčim kući, sve u minut, uđeni negde jedno vidence, našla si mene da prebireš na niske note, čekaću te neupadljivo ispred **20. oktobra**, ne bih mogla danas, to ćemo još da vidimo, sve se može kad se 'oce i dobre volje ne manjka, znaš, nije to jednostavno, a imam zakazano, zakazano otkazi, otkazano zakaži i pojavi se u dogovoreno vreme, moraš da me shvatiš, naprosto nemam šta da shvatim, dogovoreno, **prečasne ti ljubim skute, santo moja dela salute**. E, baš je lud koliko je težak, i ništa se nije promenilo, vetrenjast, kad se tuk'o zbog nje s Drapčetom, golubarom, je l' tako ti mene, pa opali, nemoj više, krvoliptanje, čekaj, furunu ti, ti ćeš mene da heklaš, pa ti ga kao kamenicom u gubicu, Gordan joj prič'o, ti se ne mešaj, gubi mi se ispred očiju dok nisi sve njupavce prug'o. Niko se od njih ne drži, raspršali se na sve strane, Lula se udala za fudbalera i otišla u Rijeku, Deva se ne javlja i kad prođe ulicom, ne prepoznaje, a i diopteri su mu jaki, Velinko zabio nos u nauku, 'oce da doktorira na strani, Čika dolazi, ali nemaju mnogo šta da pričaju, učetvorvo se dosada povećavala, nategnuto su žvakaljili, muški bi malo i cugnuli, rekli su da će ponovo da se nađu, rezervisaće sto u **Unionu**, onda su otkazali jednom što je Dejan morao na put, posle se nisu ni dogovarali. Marčeta svrati na kafu kad krene u sekretarijat, ima sina i sav je važan, bio je nekad spetljan, a sad samopouzdan, i držanje mu je drukčije, kosa ulickana, brkovi negovani, drugi čovek.

Neće ni da ode, šta on misli da će ona na njegov poziv da poleti, pojavljuje se iznebuha, u predvorju se dotera, izašla je poslom, treba da svrati u kasu uzajamne pomoći, sasvim

je zaboravila, nije tu Milence, kažite samo da sam dolazila da vratim, s Grgovićem na vi, bivši oficir i neće da se meša s kancelarijskom boranijom, ispod Petakovića ne šljivi, pretoplo se obukla, možda da trkne da skine jaknu i džemper, onaj čupavi, pastelnoplavi, malo je pravi širokom, još može da naleti na Katicu, šta ima da se smuca, lepo mu je rekla da nema termina za danas, on navelio, možda da ga upozna s Dejanom, sla gaće se kao rogovi u korpi, može da padne mali tet-a-tet bez prisustva nepoznatih lica, ne može, ja sam udata ženska, hvala na pitanju, dobro smo, Zimo, ne bih imala protiv da i sama nemam nekih malih trzavica, šta je, razvodiš se od kulova, ko ti to rek'o, imam radare, nije uopšte o tome reč, jako mi je žao, taman sam poleteo da uletim, kad kapija zaključana, gde ja stadoh, tu ću i da nastavim, ostao da te čekam, ti misliš da sam samo čekala da me zvrčneš i odmah dole-tim, uvredo, tvoje je ime žena, **sve što je moje srce snevalo mlado, sve je to jave slomio ma'**, sećaš se kako sam to vergl'o, prva klasa, ožeže je neka radost, kako je sve to prošlo, gruvanje školskog zvana, sad je nekako zazirala od sumorne zgrade gimnazije i dvorišta ograđenog šiljatim gvozdenim prutovima, nije moralo tako da se završi, ništa nije moralo, toliko se toga naslaga, čitavo brdo, kako god da ga pređeš, na drugoj strani ti je mesto, Jovka Bezlačić je umrla, zajedno su se sedele, leukemija, jaka, a iznutra je jede, otišla da je vidi, pričala njena majka da je tražila da Rajko legne pored nje, da joj učine, brat joj je, onda ona nahrenupila da ga ljubi, i rukama krenula, da oseti što joj se uzima, tad je to i proganjala, gospa Nata, njena majka, bila je babica, trezna i otresita, ničeg se ne stidi, nagedalala se svega, na umrlici nije mogla da je prepozna, toliko je već prošlo, pet godina od njene smrti, ko da je sad bilo, onda je Zima pozvao da svrate, dobro se seća, posle pogreba, sve ih je protreslo, prosto da ne poveruješ, zato nema vremena.

Okrenula je prema Arhivi, mora da se promenilo, sećala ga se iz Bečića, kosa se prosula po čelu, lice zdeljano tako da se sve sliva na usta, pljosnat nos koji se naglo širio pri dnu, jaka ramena i prilično tanke noge, ali kad se osmehne onda ti je sve jasno, 'oce da se pobije, zato su ga i vratili, problem, već su izneli stolove ispred **Gradske**, mahnu joj bradati mladić, de je l' to Mišuta, ne bih ga prepoznala, stajala je na prelazu dok prema njoj pohrli svet, gazili su ko da će da je satru, **Zlatarna** Celje ima tu zgodnu prodavnicu, kako su muškarcu neosetljivi, samo da imaju čistu košulju i veš, jure na posao, spavaju popodne tačno da je smak sveta, mašta — nula, donese pobedonosno platu i uruče, posle svaki dan izvlače za cigare i uz cigare, jednom rečju veći trošak nego zgrtak, kako nema, opet moramo da krmijom s knjižice, i za leto treba planirati, troškovi života skaču, gde ti živiš, dobro bi bilo da se ne pojavi, imala bi izgovor, neće mi reći da si bila, a gde si ti, pred **20. oktobrom** nema gužve, taksi stanica s nizom kola, kiosk s viršlama uvek opsednut, eno ga, podbočio se, ništa se nije promenilo, zapravo jeste, i kosa mu je ređa, vidi što je ženče, ko bi rekao da ćeš biti takav komad, 'oceš reći da pre nisam ministar, jesi, ali drukčija osoba, da sam ngeđe naleteo sigurno bih startovao, odnekud se ne poznajemo, ili takva neka nabacotka, 'oceš preko da sribamo po fučku, ne piješ, šta si navelo, Zimo, odmori malo, ovde sam najtanji ako sam verovao da ćeš doći, ko sam ja tebi, ko ti meni, nego pričaj mi o sebi, dosadno ko patika, mornarica je jedini izlaz, nisu me primili, nema pogodnosti, otac zavr'o stvar za vreme rata, ne primaju nepouzdana i decu protivničke stranke, on ti ladi noge u inostranstvu, a ja plaćam njegove metkove, očuh Kira pokušao da sredi preko boračke organizacije, tako ti ja odoh u prašinare, advokatus u Svetozarevu, znaju me po čuvenju, Kirov vaspitanik ne

mogu se požaliti, ne pravi razlike između svojih i mene, studije u Ljubljani, nisi mi to nikad prič'o, nema se vremena, i svrbelo me, znam ga samo s fotografija, preoženio se i oglosio da nas ne poznaje, ma i ja te ne poznajem, mamicu ti bradatu, ostavio nas na cedilu, stara se i snašla, morala, Kira je invalid u ruku i mek kao vunene čarape, nije dete krivo toliko je dobar da ti se povrća uvek mi smrdi čim se čovek razdobri i prodaje Hrista kao karamele.

Spustili su se Balkanskom, zgrada Kapatanije utonula je u svoj mir, bleđa svetlost se prela s dnevnim svetlošću, sijalica je gorela pred vratima ko da opominje, kuda idemo, na brod, ispod mosta ih zapahnu vlaga, iznad su drenčali automobili, prešli su prugu, gomila mokrog crnog uglja prečila je prolaz, plovi u mestu pod punom parom, stepenice su vodile do palube, ovde sam oseo u kabini, nije udoban smeštaj, ali buve i muzika mi ne smetaju, ručavam u **Brodskoj kasini**, 'ocu da se izduvam i tavela u imovinske rasprave, ne izgledam ti kao palanačko samrdalo, odavno nisam bio s tako gotivnom osobom, molim te, Zimo, gledaj da ne pokvariš prvi utisak, i mače idem, napuštaš starog drugara u nevolji, bezdušnice, ja sam truba, u **srcu sam slomljen, zburjen u glavi, spomen je njezin sveti mi gram** i tako dalje, na palubi razmešteni stolovi, stolnjaci prikačeni da ne odlete, u uglu sa strane, prema obali, sedela su dva studenta, malo dalje brkati čovuljak s naočarima, koji je čitao **Vjesnik**, zgodan kutak, preko usana se širio osmeh, da samo ja nemam mnogo vremena, seli su na drugi kraj palube, do trajali brodovi su moja specijalnost, ako nemaš ništa protiv, osećajte se komotno, a sa' će stići i kelner, posluga je na nivou, u kabinama se vodoravno živi, zgrče se svet sa svih strana, tabacićevci sa stanice karadoduše, baš pored mene prošle noći se ugnezdili, krevet provalili, 'oce da je rasturi, što ti to meni pričaš, a kome ću, blizak čovek iz starih dana, od srca k srcu, **kajan ti ljubim prečasne skute**, nemoj da te budale mnogo si se promenilo, upravo kad sam te videla, rekoh; isti, a što te više slušam čini se da te i ne poznajem, kako bi i mogla, nisam još ni završio studije, prekin'o i godinu dana ovde glvario, staro društvo se razbilo, svako ljulja svoju proju, ni godinu nisam izdržao među Janezima, fini ljudi, ali mi dođe kad popijem dve preko flaute da zaredam, vratim se na duplo golo, trebalo mi godinu dana da povežem šta mi je gde, dolazio i Kira da me ubeđuje kako takav život ne vodi daleko, spreman da mi daje pomoć, ali da moram da se uzmem u pamet, ja ti ga otpakujem u materinu, mogu i sam, hvala mu na roditeljskim savetima, majku neka pozdravi, nikakvu kancelariju u Svetozarevu neću, jednom rečju, zagonom ko niko, ali ostanem na tome, sto je bio uz ogradu, ispod se mutno petljala Sava, dobar vodostaj, šta kažeš, govorim o vodostaju na reci Sava, nadam se da te ne zanima šta je posle bilo, rado bih čula, ostavimo to za drugu priliku, ti, Zrnka, čujem lepo živiš, ne mogu se požaliti, komandni most ih je zakljanjao od drugih gostiju, rano popodne niko ne dolazi, može neko s mosta da nas vidi, pa šta ako nas vidi, Zrnka, cvikaš od bračne scene s plakanjem, ne zaboravi da mozak komanduje plačnim žljezdama, a tvoj dilber može da se strpi, slagala sam ga da imam sastanak, nije loše za početak, Zimo, nisam htela da mu kažem da ćemo se naći, zna da si mi bio ljubav, lepo, kakav je dasa, jako se slažemo i uopšte je pažljiv, jednom rečju, fitilj, šta, ne štima bračna ćelija, ti bi hteo da ništa ne štima kad je tebi krenulo niza stranu, nikako, protivim se, meni je jako dobro, pečen sam za ženidbu, partija ima love, čagu ću dobiti, jednom rečju, ptičiji izmet se skuplja na poštovanom srcu i ti vidi gde ti je mesto u životu, ne bih htela da nas neko vidi zajedno, baš je nekom stalo da nas gleda, šta ima tako

zanimljivo, da te uhodi muž, možda je manijak na ljubomornoj bazi, sada baza po mostu i 'oće da nam priredi jedan skok ko u najboljim danima, spusti pletenu torbicu na stolicu, kasnije ću da zapalim, zeleni autobus je tunjao mostom, lepo je ovde, mogli bi češće da dolazimo, Zimo, mani se gluposti, ja imam obaveze, nisam ni ja gutka na grani, popravi nehajno kosu, pri-
 jatno pirka vetar, stavi ruku na žičanu ogradu, nisam ni sanjala da ću danas da sedim s tobom, ja sam sanjao, onda okrenem telefon, Gordan mi je rekao, ta se snašla kao oluja, ne mož' da joj priđeš na Knez Mihajlovoj, nije ti valjda to rekao, nakitio kao slavski kolač, šta je po volji, kelner mahnu po stolnjaku da rastera mrvu što su se ko muve nasosorile, vinjak i vinjak, a gospođa šta 'oće, ne bih alkohol, **alkohol tupi žive i ruši veru u srećnu budućnost**, rade klikeri, Srpkinja bi se oduševila, Zimonjiću mogao bi daleko da doguraš da više spremaš, ko će mene da zadrži, i ovo što znam mi je pu-
 na kapa, nalazim da ne treba preko ego, a Srpkinja navalila, sećaš se, u **po burne crne noći**, Krsta Forpas iz sna skoči, tako sam zaradio kaznu pred isključenje, meni kafu, ode, cigni malo vinjačeta, krvotok proradi, brzo me uhvati, poruči šta god 'očeš. Zamukli su i ona pripali cigaretu, tegljač se pro-
 vlačio ispod mosta, nekoliko radoznalaca se nagmulo preko ograde mosta, verovatno pljuju, šta će drugo nego da gledaju kako se pljuč spušta, takoreći aterira, naš ti je svet takav, ne treba mu mnogo da džeđži i bulji, o čemu misliš, onako iz čistog mira, znaš da se s mosta ubijaju, i to se ove strane, otkud znaš, drug mi radi u Reni-
 bunaru, prečišćavaju vodu, on i kaže da ode da prolaze ispod mosta, psihološki, odlučiš se i onda moraš da se vraćaš, jesi videla nekog kako je opaučio s ograde, zgodno za videti odavde samo sad im nije vreme, otkud znaš, pretpostavljam, promet je veliki i za čas bi ga izvadili, ništa ne pišu u novinama, ne mogu da prate toliki odziv, nekog i izvade, zašto mi to pričaš, nizašto, palo mi na pamet, čitala si onomad kako je jedan gurn'o majku, izašli u šetnju posle mučka i elegantnim pokretom posl'o je u smrt, grozno, imao je i zašto, ti mu odobravaš, ja mu ništa ne odobravam, zašto tako govoriš, Zrnka, pribri se, opusti se, niko te ne gleda, sebe izuzimam, napolju je lepo vreme, sunce greje, nismo se videli čitavu večnost i tri minuta, sedimo ovde u ladovinki i gledamo šta rade ljudi na mostu, jednu kafu i mineralnu, 'oćeš da nazdravimo, otpij samo, uhvati je za podbradak i blago pomeri glavu, nije primetila njegovu ruku s jejinim prstenom, mimo motornih čamacica se slivala Sava, Moderna galerija caklila se med' raskrošnjanim drvećem, sunce joj bilo u oči, viš hidrobust, spazi kako brod seče vodu, iza staklene pregrade sedeli su putnici, mogli bi da malo putujemo u četi-
 riri ruke, ne mogu, da se kladim da možeš, izmisli nešto, dosta mi je izmišljanja, za čije babe zdravlje ne bi se dala malo u laž, čuj, Zimo, meni je drago što sam te videla, mnogo si mi nedostajao ovih godina, sada sve to ne vodi nikud, ček' da vidimo, nikad se ne zna, bubneš odozgo i ostaneš živ, zar to nije prijatna pojedinost, budi jednom ozbiljan, Zimo, vrlo dobro znaš da od svega nema ništa, bože zdravlja, i otpije dobar gutljaj, šta tvoj muž može da ima protiv što ću te prošetati, tet-a-tet i taknuto-čaknuto, znaš onaj vic o ženi uhaćenoj u radnji s nepoznatim licem, muž nadigne dreku, a ona njemu: vi više verujete svojim očima nego meni, ne razumem, ni ja, samo su stvari jasne i kad smo zeznuta strana.

Zimonja se nekako snuđi, šta vredi što sede i pričaju, Zrnka se tuđi, nema ništa, sve je da popizdiš, pored tebe bliska žena, štagod joj kaže ona se još više zatvori, mora da je priprema poizdalje nemoguće da se ohladila, samo se pravi, sant'o moja, tako ju je zvao. Pogleda preko Save, kupališne barake jedva su se primećivale, neki bicik-

lista je šišao putem s druge strane, uredili su obalu, desno ogromno skladište i sklju-
 njena dizalica, kako li je tek gore u toj kutiji, pisak voza se ojavu. Zrnka preme-
 tašnu u krilo kao da se sprema da ode, neka ne shvati pogrešno, samo ne može da se zadrži duže, ionako ne može da mu pravi društvo, dok popije, toliko može, i da zna da će da ga razvlači do sudnjeg časa, neka mu bude. Petar Zimonja gledao je ogradu, čak se ni prolaznici nisu videli, iščezli, za-
 tišje. Onda spazi mališana čija se glava pomaljala između šipki i nestajala, bacao je kamenčiće i gvirio da vidi kako su stigli, buč. Zrnka obrisa ivicu čaše moramicom i još malo gutnu vinjaka, kafu nije ni takla. U trenutku Zimonja spazi jedan šešir kako lebdi nad rekam. Struje vetra su ga hirovito zasosile, ali on kao da se drži nekog samo njemu znanog pravca pri spuštanju na reku. Činilo se u plaveti da stoji nepomičan, da će ostati tako zalebdeo, na nekome nevidljivom koncu koji ga je čak i jedva pridigao, gle, šešir, i pokaza rukom neodređeno prema mostu, šta, ne razumem, šešir, niko se nije video na ogradni, naglo je gubio visinu, zasosio se u stranu, povodio za nevidljivim cimom, čas je izgledalo da će da se prevrne, ali bi povratio neku ravnotežu, vidiš ga, ode s glave, odneo ga vetar, jurio je kosimice i namah se izvio, dobro pilotira, gledala je nezainteresovano, Petar Zimonja je tražio pogledom nesrećnog vlasnika, mora da sad uzbuđeno objašnjava kako je išao, kad se mašio već je bilo kasno, taman su vozila šibala, pravo je čudo kako je preleteo i spustio se, nikog nema da prati te piruete, uvek ima zazjavala, a sad nijednog, čak ni vlasnik nije izvoleo da prisustvuje potapanju svog klobuka, pouka je ispod klobuka, a on ti se prizemljio na vodu, smešna stvar, šta je tu smešno, ništa naročito, gde li je taj klip koji je ostao krači za glavu, Zrnka je zurila u šešir koji se sad borio s niskim valovima što su hteli da ga potope, otpacima koji su se okupili kao pratnja, sve više se daljio od broda na kojem su sedeli, niko nije skočio, šta, mogao je neko da ripi za njim, šta pričaš, tebi su samo samoubistva po glavi, samoubistvo u odsustvu može da se izvde i neškodljivo je, ne bih promišljao da sam na njegovom mestu i buć ko kamen, idealna prilika da šešir ispliva, a ti se udiviš, nije shvatio rukavicu sudbine koja mu je ponuđena, ti bi skočio? Što više razmišljaj, ne bih, ali negledečki bih skočio, šta me košta, nemoj da izvodiš, ako si mislio da će to da me pogodi, ni najmanje, daleko od toga, Zrnko, ja sam tvoja meta bez promašaja, samo, reci, što se taj kulov ne po-
 javi na ogradni i predstavi se, ko?, onaj isti što ga je nosio, mora da je neki gegule iz Krnjače, nema taj petlju, prekoračiš ogradu i pustiš se da te nosi, obod šešira se jedva primećivao, jednostavno je frljnuo preko ograde, okrenuo se i otišao, takav ti je naš narod, iznaša i jednog dana gurne kao svoju rođenu majku posle obimnog ručka i dve flaše **nikšičkog**, o kome pričaš?, još uvek meljem isti šljunak, otpi gutljaj i čvrknu o ploču stola prekrivenu upackanim stolnja-
 kom, nosi li on uopšte šešir?, staviš pčelu pod klobuk i ceo svet je tvoj, pripremili smo odbor za doček, a on se ne pojavljuje, nezahvalniče, kako mu stoji šešir?, kome?, tvom dragom i koji mu je broj glave, kakve to ima veze?, nema blage veze, ako se ne pokaže suprotno, Zrnka pogleda prema mostu začuđeno, kolona automobila je milela, neki zastoj, čuknuli su s druge strane, i što si me to pitao, palo mi na pamet, dotle smo stigli da ljudi puštaju da im šeširi lete s glave, a da tome ne poklanjaju ni najma-
 nju pažnju, imaju važnija posla, Zrnka je pogledom tražila crnu tačku koja se, zaneta strujom, zaplela u virbake, pišem propalo, ako ne dokažeš suprotno, ne možeš da se vozaš zbog muža, isti se isprečava na naš put kad treba da še nađemo, jednom rečju,

možemo ga skloniti s puta u jarak, ili ga povesti na izlet da nam pravi društvo i kviri prosek, ja ne dozvoljavam da ga ti spominješ, ti si ga uvela u svoj život dovodeći ga tako u vezu sa mnom, on te špijunira s mosta, baca svoje šešire i kviri nam ovo malo provoda, mislim da si preterao, samo da platim, kelner se baš ko za inat negde izgubio, platim, nisam mislila da ćeš tako da se ponašaš, za utehu: umem da budem gori, imam ja i olakšavajućih okolnosti, čovuljak s novinama sada ih je gledao kao da mu smetaju da pretrebi svoj obrok umrlica, to se ovako radi, zgrabi i pusti pikslu, naplati ono što nema, tako ti je to u životu: pošalješ slepca u neosvetljenu sobu da donese zift šešir koji se uostalom nikad nije tamo nalazio, ko je kriv što se vratilo praznih ruku, čutala je, neka pepeljava gospođa, ko pokupljena sa surčinškog aerodroma, na glavi ofucan slatni šešir, gde ga nađe, prebačena marama preko ramena, nije čista, preko puta nje golobradi mornar, išao je ispred nje, neka sama ću, u štiklama nije zgodno spuštati se dotrajalim stepenicama, začas kvrcne štikla.

Čutali su dok su prelazili prugu, železničar je stajao sa zastavicom, odakle se stvori kad nema kućice, po potrebi službe, zaobišli su rampu, nasred obešena lampa o-
 letena žicom, peli su se stepenicama u podnožja mosta, sačekala ga na staništu, možda stvar nije izgubljena, koja?, ono što je nađeno može da se izgubi, ono što se izgubi nalazi se u birou za izgubljene stvari, ako naiđe na svog poštenog nalazača, mada je moje mišljenje da je teži slučaj povratiti preko biroa, a opet nisam s njima saradivao, nisam htela da te povredim, nazovi me, nehaju, ime ti je žensko, polazim, mahnu joj rukom i potrča prema mostu, ona krenu za njim, ali posle dvadesetak koraka stade, ne misli valjda, gluposti, danas je brbljao, a ja odmah poverovala, kako je to glupo, zao-
 bude ljude što su čekali autobus, kad bi sad došao možda bi trknula do Fontane, gospođa Bezlačić bi se iznenadila, o, šta će reći, ni jedan nije nailazio, zabio je glavu u ramena i nabio ruke u džepove, polazim, odo', nema me, nije mogao da je otprati, naspelo mu, na svoju ruku je, izbi na Obilježju venac, nosači su se izležavali na kolicima.

Pogleda da u sandučetu nema pošte, proturi kažiprste i ne napija ništa, ne javlja se ni stric Gaća, možda je Dejan pokupio, dobar dan, malo sam se zaduvala, a kako je Strajo, je l' mu bolje, neće ga operisati, bolje, ne dajte dogod možete, oni vole samo pod nož, negde se zatunio ključ, mora sve da izvadi, e, da, zacvileše šarke, na čiviluku od kovanog gvožđa **bekov** mantil, ne mož' da ga ubediš, konfekcija je dobra za svaki dan, ispred ogledala šešir, sat poče da iskucava, Dejan je ležao na kauču s novinama preko stomaka, mogao bi da skine sako i preobuče se, treba mu peglerka da bi ga dovela u red, govori, ne vredi, ulete u kuhinju, ringlu je zaboravio, žarila se kao ogromno zakrvavljeno oko, sve je ostavio kako je pojeo, hleb nakrunjen po čitavoj kuhinji, sve suđe izvuče i uprlja samo da bi sebi sipao da jede, trapađoza, cveće u vazii, mora da je nešto zgrešio kad je doneo karanfile, Dejan izdignu glavu i nastavi da spava, pored njega je ležalo čebe, sagne se da ga namesti, bilo je progorelo na dva-tri mesta, cigaret-trag, jednom će mu doći glave, a i njoj, ne pazi, predsočlje je bilo polumračno, iz fioke izvadi četku i počne da četka jaknu, negde je tapnula laktom, nije joj ostavio telefon, onda je uzela šešir i stavila ga Dejanu na glavu, kao da je zasapao na klupi i ovaj ga preklonio, baš je blesava, onda ga vijnu u fotelju u uglu, leteo je kosimice, zatim ode u spavaću sobu i ruhnu preko pokrivača, ne može joj to uraditi, prekri glavu malim ukrasnim jastukom, tako joj je svega dosta, onda oseti kako joj se mokri, nije htela da ustaje, oko nje je mrak i može da se strpi, vrela kap skliznu joj niz nogu, grozno.